

Jeg tager Anledning til at nævne den Lovgivning, der angaar vor Koloni, Grønland. Ved denne Lovgivning har Kongen og Rigsdagen tilsigtet at drage det grønlandske Folk med ind i Styrelsen af dets egne Anliggender, gennem egne valgte Sysselraad, Landsraad o. s. v. Vi glæder os over de opnaaede Fremskridt i Oplysning og Kultur hos dette herlige lille Folk deroppe højt mod Nord.

Det er en Æressag for Danmark at føre Grønlænderne saaledes frem, at deres Selvfølelse rejses, og at de kommer til Forstaaelse af, at de er et Folk.

Den anden store Begivenhed i Kongens Regeringstid er Sønderjyllands Genforening med Danmarks Rige.

Det, der herved skete, var Opfyldelse af vort gamle og store nationale Haab om Samling af alle Danske. Det Haab, der vel ikke gav sig højroastede Udslag, men som levede stærkt og inderligt hos alle.

Men naar vi mindes Genforeningen og glæder os over den, er der samtidig noget andet, der melder sig i vore Tanker.

Vi hejser i Dag vore Flag til Tops, men vi glemmer ikke, at der forud for Sønderjyllands Tilbagekomst var sket smertelige Tab for det danske Folk derved, at over 6 000 unge Sønderjyder mistede deres dyreste Eje, deres Liv, i Kampen for en Sag, der ikke var og ikke kunde være deres.

Vi kan heller ikke glemme, at i den samme dybt alvorlige Periode var der Hundreder af pligtopfyldende danske Sømand, der satte Livet til paa Havet under Udførelse af en Gerning, der paa dette Tidspunkt var særlig nødvendig for det hele Land.

Mindet om dem alle vil vi frede.

Da Kongen i Dag for 25 Aar siden tiltraadte det høje Hyerv som den danske Stats Overhoved og holdt sin første offentlige Tale i denne Egenskab, benyttede Kongen nogle Ord, som jeg her gerne vil mindes.

Kongen sagde ved den Lejlighed:

„Danmarks Lykke, Frihed og Selvstændighed skal være mit Maal.“

Alle vi, der hørte denne Tale, og alle, der bagefter læste den, var enige om, at der her var fremsat et Program, som maatte vinde alle Danskes uforbeholdne Tilslutning.

Dette Kongens Program af 15. Maj 1912 slutter vi os til den Dag i Dag.

Danmarks Lykke maa være vort højeste Maal. Vi ved, at Kongen er enig med os i, at Grundlaget for et Folks Lykkefølelse i høj Grad har Forbindelse med de økonomiske Forhold. Kongen haaber sammen med os, at de for Tiden herskende særdeles vanskelige Forhold oppe i den nordligste Del af Riget, Færøerne, snarest maa blive mildnede, og ligeledes deler Kongen med os alle Haabet om, at de vanskelige Kaar, der fortsat gør sig gældende for store Grupper af Befolkningen i den øvrige Del af Riget, ogsaa snart maa blive afløst af forbedrede Tilstande.

Det danske Folk vil være et frit Folk. Vi vil Frihed under Ansvar. Paa Lovens Grund vil vi stedse virke for en yderligere Udvikling af det Gode, som Friheden er for vort Folk.